



Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 13. A longe. Timuit Petrus, & lapsus est, vt miles pusillanimis, & tu quoque corrues, si rimori cedas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53092](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53092)

oporem partem vento agitandam exponat. An
 hic eos nulla facta resistencia tollit iam prostra-
 tos / Capillos quamdiu inhaerent, à quo pen-
 det eorum esse & vita, quo tempore in co suas
 tenent radices, ne timueris à vento dispergen-
 dos, sed recessos & à capite separatos ventus
 illico rapit vnoque turbine dispergit, vt amplius
 non inueniantur. Sancti, verò dixerim, capilli
 sunt nati & progenti à Deo, qui caput est &
 omnis essentiae bonique principium: quo tem-
 pore in illo radices figunt intellectus sui ac ro-
 tationis, potest illos, concedo ventus mouere
 rotationis & aduersitatis, illosque contristare
 & affligere, & reddere pusillanimes: verum nou
 em ita rapiet vt pereant & dispergantur: securi
 sunt illos à Deo separa, & rescinde per pecca-
 tum, & videlicet quam cito qualesque illos ven-
 tus appetens sui rapiet per impudenciam, vani-
 tatem, iam & superbiam, diciturque: *Eccc qui
 elongat i à te peritum.* Quid mirum, quod
 ita caput tuum ventus concupiscenciam, & per tan-
 tum forte malitiam, cum te à Deo procul elon-
 gauerit?

§ 13. A longe. Timuit Petrus, & lapsus
 est, vt miles possit timere, & tu quoque cor-
 ruis, si timor cedat.

Aliud quoque hic se considerandum offert
 ad utilitatem nostram. Ruina Petri na-
 turae ex timore: hic est qui illum à
 Christo separare, facitque vt procul ab eo elon-
 getur: *longe dicitur à longe,* & hic communiter
 huius principium est perditionis, quando timere
 incipis incipimus, disciplinam, orationem, quan-
 to verius egellatam, necessarium inopiam, de-
 tress & ignominiam. Eleganter expendit D.
 Cyril. Alex. quod ordinatè Deus praeciperit, vt
 tempore concitandi milites ad bellum, & ex-
 certum precedente praeconis voce proclamaretur:
Qui formidolosus est & timidus reuertatur. Mi-
 litibus non congruus ad inuadendum caelum, non
 aptus est proe spirituali, si timori locum esse
 rit: tu qui formidat si portet oro, elemosynam,
 penitentiam patiar, si aliena restitueris, ad extre-
 mum redigar paupertatem, si corpus castigauero
 stultis damnum incurram: si iniurias remitto,
 quòd dante spargetur si soltineris, honoris iactu-
 tum subibo si me subdidero rolarium lectioris,
 tempus negotijs meis deficiet necessarium: si ta-
 la peccata leno non adhaerim, fame enectus in-
 teribo. Timor est quò quis superatur, & ad ca-

sum proximè disponitur. Inopia, timor effendi-
 culum est puella, paupertatis mercatori scner-
 ratori, honorem perdendi vindicta flagranti, con-
 tempus ambitioso. Ideo vult Deus milites
 nulla formidine meticolosos *Nolite timere eos,
 qui occidunt corpus.* Mortem de glori, animum
 que gere ad eò confortatum, quo te credis ex-
 nunc crucifixum. *Qui vult venire post me, tollat
 crucem suam.*

Expendamus cum D. Hieronymo pectoris to-
 bur inuatum trium SS. illorum adolescentum
 comitum Danielis. Exerit superbitz monstrum
 illud Nabuchodonosor fuitissis statuum, in qua
 voluit vt Deus adorari. Vah quanta mentis ino-
 pia! cum in seipso non possit suo iudicio ve
 Deus adorari ob imperfectione & infirmitate
 quas in se notabat luce clariores, iudicet statuum
 suam ipso multo inferiorem esse adorandam.
 Omnibus regni sui subditis imperat eius adora-
 tionem & eam quidem sub pena capitis, &
 iniectionis in fornacem ignis ardentissimam,
 Sidrach, Misach, & Abdengo huic non con-
 senserunt tanto sacrilegio, quos coram se pra-
 cepit adduci, quibus ille: *Verane sunt, quae de
 vobis ad me deferantur, nolite vos statuum
 meam adorare! An ergo non satis est istam à
 me constitutam, vt eam adoretis? *Verò ne Sid-
 drach, Misach, & Abdengo Deus meus non co-
 lunt, & statuum avariam quam creari non adora-
 tis? En quale capitis delictum. Imò idcirco,
 quia ipse eam creauerat, liquidum erat, quòd nec
 Deus esset, nec esse posset, nec vt talis deberet ad-
 orari: non enim grauior esse potest amentia,
 quam credere, quòd homo pro libitu suo possit
 creare Deos. Hoc itaque decretum stat infesta-
 gabile, aut statuum meam adorabit, aut in for-
 nacem ignis ardentis conijciemini comburendi.
 Non est quòd nostrum diutius suspendamus d
 Rex responsum: hoc namque tibi vt verum asse-
 rimus, Deum nostrum tantà poltere potentia, vt
 si velit, nos possit ab igne illo liberare: verum si
 noluerit nolque comburi patiarur: hoc nostrum
 vel maximè deputabimus gloriae, si ne illum of-
 fendamus, igne consumamur. Non oportet nos de
 hac re respondere tibi: *Eccc apud Deum nossem
 quem colimus, potest eripere vos de camino ignis
 ardentis, & de manibus tuis, si Rex, liberare.*
*Quod si noluerit, natum sit tibi Rex, quia Deo
 tuos non volumus, & statuum avariam quam creari
 si, non adoramus.***

Adverte cum D. Hiero. quàm valde timet
 pectoris & interpidi animi robur, vt ex eo ipso,
 quo Rex eorum conatur vires sperare, men-
 tetque

Mat. 10.
 28.
 Mat. 16.
 24.

In c. 3.
 Dn.

II.
 Fortitu-
 do adol-
 centium
 in Baby-
 lone.

Mat. 23.
 34.

L. I. 2

semque recedere, materiam sumant fortitudinis, qua tanto sunt firmitiores. Unde se putabat Rex terre pueri, inde tenuit in eis materiam fortitudinis. Animos admittit plane solidissimos. Non alud a nobis Rex tibi sperandum est respiciam, quando a nobis exposcitur, ut aliquid agamus Deo nostro interitum: potes etenim illud receptum habere. plauumque est & certum quod datur sumus. Non oportet nos de hac respondere tibi. Hoc animo decretum stat immobile quod offensam Dei quocumque casu non sumas committari: quod si nobis camitum hunc proponas & mineris terribilem: novimus nos ab eo per ipsum posse liberari: est enim omnipotes, & manibus viget multo quam tuas sint efficacioribus & si hoc non exprobre iudicaverit, hoc decus nostrum, hacque nostra gloria mortem nos pro eo oppetere in camino consumptos. Quod si noluerit nomen suum tibi, Rex, quia Deus tuus non colimus, & si tuam auream quam crexisti, non adoramus. Hac tua sic oportet fortitudo, hac animi constantia: quando te convenit aliquis, & puella egestate confecta, tamque studeat euertere pudicitiam, tibi dicendo, quod si non admittaris quod tibi munus offert, fame interibis. Non oportet nos de hoc agere: est enim offensa Dei: noui quod mihi possit auxiliari ac subuenire, quod si noluerit: hoc mihi nomen comparabit, hoc gloriam, si in eius obsequium fame inteream. Hoc fatanx respondendum tibi esse, qui prole multa grauaris & atella ingemiscis paupertate, si tibi ut mediuu proponat furum, vel contractum, inuultum: Tolle mecum aduersarium, imo & ipsius moris: si namque timore percelleris, iacta est alea cito prolaberis.

111. Hæc quoque nostra sit oportet.

O strenuum militem Paulum, quam seruetis quam est per charitatem animosus? Illi proprie comment timorem exturbare: Perfecta charitas foras metum timorem. Postquam D. Paulus timoris amittit timorem, & metus metum paupertatis, famis, persecutionis, infirmitatis & mortis: ecce quam generosus descendat in arenam totum prouocans uictorem, imo & ipsam mortem: quandoquidem quidquid illi inferre possunt hæc omnia contraria, eo eloque perungere non possunt, nec id est ferre, et me (inquit) a Deo separent, in quo terra mea consistunt diuitias, satietas, gaudium, voluptas, quies & vita. Auriatimus eius animum: Quis nos separabit a charitate Christi? Tribulatio? an angustia? an fames, an nuditas? an periculus? an gladius? Certus sum, quia neque mors, neque vita, neque Angeli, neque principatus, neque virtutes, neque potentia,

1. Ioan. 4. 38. Rom. 8. 35.

neque futura, neque spiritus, neque aduersitas, neque profundum, neque creatura alia poterit nos separare a charitate Dei. O Petre charissime, cum iam timor in tuo corde uacillum factum fuerit, iam tutum animæ tuæ primatium occupabit, cito superaberis. Nuncne morem timent Corruas, conferendos Aaroni primo summo Pontifici veteris Ecclesie, qui populum cerent seditione commotum & flagrantem ut Deus illi faceret recentes, metu prostermitur, eiusque animam timor possidet, quo factum est ut tam lamentabili sacrilegus casu corruent, dum illi nempe postulationi consenti, vitulumque confluant, atque ut Deum exposcunt adorandum. Timor illum deiecit, eoque similiter deiciat.

§. 14 Stabat Petrus foris, &c. & dixit alius discipulus ancillæ, & introduxit Petrum. Secundu de declaratione Euangelista Iapsum Petri tria negatus in palatio contigisse Caipha, loco propria ad negandam veritatem.

Captus Dominum nostrum ducunt ad domum Annæ sacerdotis Summi Pontificis Caipha; non detinuerunt illum in illa, & iudicio quia nihil ibidem contigit particulari, tres Euangelista stationis huius nullam faciunt mentionem, solummodo dicunt quod captus Dominus in horro tractus fuerat ad domum Caiphae, Petrus autem secutus est eum, qui intro in atrium Summi Pontificis, Veritate inuenit cum D. Ioan. postea illi suscipitur quædam particularia subiungit ab aliis omnibus in hoc inter alia, quod adduxerunt eum ad Annam primam. Hæc prima fuit statio, postquam causa, quod gratulari uoluerunt Anna uxor sacerdotis Summi Pontificis, hanc eorum conuersionem indicat causam illa conuersionis, quam apponit D. Ioan. Erat enim sacerdos Caipha qui erat Pontifex anni illius. Erat Annas uxor antiquæ grauis, ac sceleribus multo grauior, cui optant quadrabant uerba quæ dixit Daniel uates alienigenæ. Hæc uerba maluerunt: & quia non erat fera & frigida, non accessit ille domum generi sui Summi Pontificis Caiphae, ubi testibus Evangelistis, omnes conuenerunt Sacerdotes in pleno consistorio Christum expectantes eo ritum adducendum. Hoc is agit, secundum eorumdam SS. considerationem, quod etiam D. Ioan. indicat, quod miseris eum ligauerunt ad

Caiphan